

NIO NOVELLER
I ELFTE TIMMEN

Nina Strand

Innehåll

Middagsgästen	1
Fiskmannen	7
En ny dag	13
Tvättcykler	19
Trollbunden	21
Ny på jobbet	23
Duschen	25
Naturligt ska det va'	27
Hålet	29

MIDDAGSGÄSTEN

MARGARETA BLICKADE UTTRÅKAT ut igenom fönstret. Därute virvlade novemberlöven runt. Vattenpölarne tycktes mörka och dystra. Inne i lägenheten kändes det också dystert. För några dagar sedan hade barnen hjälpt henne att flytta in. "Så skönt med en liten lägenhet" hade de sagt. Nu skulle Margareta slippa allt jobb med trädgård och den tunga städningen som den stora direktörsvillan på Gulsparsvägen hade inneburit.

Margareta suckade. Tittade sig omkring i sitt nya lilla hem. Så ensamt det var. De finaste möblerna hade hon velat ta med sig. Visst, det blev fint med trångt. Barnen hade vändats över köksbordet som Margareta prompt ville ha in i köket. Resultatet blev att köksbordet fick ställas ända intill väggen, hoptryckt mot den höga rokokospegeln som Margareta och hennes make Georg fått i bröllopspresent en gång för 50 år sedan. Man kunde sitta högst en person vid köksbordet, möjligen två om man pressade sig intill köksbänken men det var verkligen inte att rekommendera. Det var en liten 2:a som barnen hittat till henne i det nybyggda seniorboendet för 60-plussare.

Margareta hade ändå försonats med tanken på en flytt när barnen berättade att hon skulle få så många nya grannar och att barnen skulle få närmre till att besöka henne. Nu visade det sig att de flesta i huset var långt mycket mer äldre än 60 plus. Många hade svårt att ta sig ut och hemtjänsten kom och besökte flera gånger om dagen. Inte var det några friskusar precis men nu skulle ju Margaretas barn kunna komma över lite oftare när de bodde så nära. Det skulle bli så bra. Dagarna gick och barnen lyste med sin frånvaro. Visst ringde de då och då, klagade över att det var så mycket på jobbet och

att de knappt hann med att laga middag hemma på vardagarna. De hade inte tid att besöka Margareta när hon frågade.

En onsdagsmorgon i slutet av november blickade Margareta åter ut genom fönstret. Löven dansade i virvlar, kanske något livligare än sist och vattenpölnarna blänkte i silver istället för deras vanliga, dystra uppsyn. Ikväll skulle hon bjuda hem barnen på kalkonmiddag! Rödkål och äppelmos hade hon hemma. Efter frukosten gick hon sin vanliga promenad men svängde inom saluhallen för att köpa en liten kalkon, brysselkål och sötpotatis. Väl hemma skalade hon potatis, förberedde kalkonen och penslade den med smör och soya. Några skruppna äpplen fick följa med in i ugnen bredvid den brunblaskiga fågeln. Nu tog det några timmar och sedan skulle det bli fest! Margareta var glad i hågen när hon slog numret till sin dotter Karin. Innan samtalet var slut hade det glada bytts i besvikelse. Karin skulle ut med jobbet ikväll och kunde inte komma. Margareta försökte ringa till sin son Patrik men han var tydligen utomlands på tjänsteresa. Nu var hon ensam med sina middagsplaner. Så trist. Hon torkade bort en tår ur ögonvrån. Nog ville de komma allt barnen, men de hade inte tid med henne. De hade låtit lite ledsna på rösten, som om de hade fått lite dåligt samvete.

Den kvällen satt Margareta själv vid sitt köksbord och åt en bit kalkon med alla tillbehör. Hon såg en sorgsen bild av sitt ansikte i spegeln, hade hon verkligen så många rynkor? Aptiten var nu som bortblåst och Margareta dukade av och stoppade in kalkonen och alla tillbehör i kylskåpet igen. Imorgon bitti kunde hon ringa till Karin igen och se om hon ville hjälpa henne att äta upp resterna. Imorgon blir en ny dag tänkte hon innan hon somnade den kvällen.

Morgonen därpå hade ett tunt lager nysnö bäddat in träd och buskar i ett fluffigt täcke. Margareta var på gott humör, åt sin frukost framför Nyhetsmorgon på tv och såg framemot att äta av de goda kalkonresterna tillsammans med dottern på kvällen. Efter disken satte hon sig i köket och slog numret till Karin. Margareta stålsatte sig, hoppades på det bästa men förväntade sig det värsta – att Karin inte kunde komma ikväll heller. Men, även om det skulle bli det senare skulle hon inte bli besviken. Hon skulle göra det bästa av det i så fall.

När Karin återigen förklarat att hon inte kunde komma gav sig Margareta ut på stan. Hon skulle minsann köpa sig något nytt, klä upp sig ikväll och äta en fin kalkonmiddag, njuta av stunden och piffa till sig lite.

På kvällen hade hon dukat fint, tänd ljus på köksbordet och omsorgsfullt vikt servetten av linne. I badrummet tog hon fram sin sminkväska som under flera månaders tid inte använts. Mascara piggade upp, lite läppstift och rouge, ja nu kände hon sig i alla fall snygg!

I köket lade hon upp resterna vackert på tallriken, hällde upp ett glas rött och tittade förstrött ut över det vintriga landskapet. I ögonvrån skymtade hon en gestalt, en kvinna i köket? Kunde det vara Karin i alla fall som kommit? Nej, det var inte Karin, kvinnan som smugit sig in obemärkt i Margaretas lägenhet var i samma ålder som hon. Kunde det vara en av de osynliga grannarna som tillslut vågat på sig att bli lite social?

Margareta vände sig om för att välkomna gästen. Hon log och gästen log tillbaka, hon sa inte så mycket men verkade glad över att få träffa Margareta. Margareta lade inte så stor vikt vid att hon inte hört att det ringt på dörrklockan och att gästen själv öppnat och gått in i lägenheten. Nu var hon ju inte ensam! Gästen hade minsann ansträngt sig för att klä sig fin och besöka Margareta. Nu bjöd hon henne till bords och slog upp ett till glas vin och serverade en tallrik med fint upplagda kalkonrester.

Det var en trevlig middag och gästen, som presenterat sig som Margareta, delade inte bara namn med Margareta, hon hade dessutom liknande klädsmak och samma märke på läppstiftet. Middagsgästen var inte stor i maten, lite vin gick väl ner men för det mesta verkade hon bara smutta litegrann. Margareta tänkte att det inte gjorde något, hon var bara så glad att hon hade sällskap till middagen denna kväll. Hon satte på lite kaffe efter maten för det ville även Margareta ha.

Efter kaffe och kaka var de båda nöjda och mätta. Margareta dukade av och tog disken. Middagsgästen verkade ha tackat för sig och begett sig hemåt. Hon bodde här i huset hade hon sagt när Margareta frågat. Kalkonresterna hade nästan gått åt och Margareta gladde sig åt sin nya vän. Kanske, kanske skulle hon dyka upp imorgon kväll igen? Margareta hoppades och log.

Nästa dag begav sig Margareta ut för att handla lite i den lokala matvarubutiken på hörnan. Lite lax och potatis kunde vara gott tänkte hon. Liksom föregående kväll gjorde hon sig fin framför badrumsspegeln, lite smink piggade upp. Hon gick ut i köket och förberedde middagen och liksom föregående kväll märkte hon att någon såg på henne. I ögonvrån stod middagsgästen Margareta igen, glad och lite uppklädd. Margareta tänkte att det var konstigt att hon åter inte hört någon dörrklocka men tänkte att hörseln kanske hade börjat bli sämre på äldre dar. Men hennes nyfunna vän Margareta verkade i alla fall höra henne och Margareta hörde också tydligt vad hon sa. Tillsammans åt de en fantastisk middag med lax och potatis, pratade om svunna tider och hur trevligt det var med sällskap vid middagsbordet. Det blev lax och potatis över, Margaretas vän var verkligt inte stor i maten. Resterna brukade Margareta äta till lunch framför tv:n då de visade Hem till gården.

Gästen fortsatte att dyka upp till middagarna varje kväll under december månad, men inte den kvällen det var Bingolotto på tv. Margareta satt då framför tv:n med en varm macka och tänkte att hennes nyfunna vän nog gjorde detsamma hemma hos sig. Middagsgästen Margareta hade sagt att hon skulle bjuda hem Margareta till sig någon gång och Margareta hade sett framemot detta. Nu lät inbjudan vänta på sig men Margareta tänkte att gästen kanske inte hade det lika väl ställt som hon själv och Margareta tyckte inte att det gjorde något att de bara var hos henne när det var middag på kvällarna.

Julen närmade sig och barnen Karin och Patrik hörde tillslut av sig och ville komma på lite julmat en kväll. Margareta ursäktade sig då och sa att "Tyvärr, jag har en ny vän som brukar komma på middag i mitt kök nästan varje kväll och i jul vill jag bjuda henne på något extra gott". Karin och Peter hade blivit besvikna men inte alltför besvikna. De hade mer undrat över hur hon kunde bjuda hem någon på middag i det lilla, lilla köket som endast rymde köksbordet och en stol.

På julaftonsmorgon dalade stora, vita, fluffiga flingor ner från himlen. Margareta pälsade på sig och skyndade till mataffären för att köpa hem godsaker till sitt och Margaretas julbord. Så fint att slippa sitta ensam på julafton,

MIDDAGSGÄSTEN

tänkte hon när hon klev in i den julpyntade butiken. Under tiden hon handlade stod lägenheten tom. I det lilla, lilla, julpyntade köket vilade pepparkaksdegen på bänken. Vid väggen intill fönstret stod en ensam stol vid det stora köksbordet som var intryckt mittemot väggen med den stora, vackra rokokko-spegeln.

FISKMANNEN

DET VAR EN vanlig morgon i april. Koltrastarna utanför Anitas lägenhetsfönster hade väckt henne igen med sin tropiska sång. Anita brukade fantisera om att de lärt sig dessa kvitter utomlands, vid Victoriasjön i Afrika eller i någon djungel. Hon hade alltid varit intresserad av fåglar, djur och natur. Särskilt fascinerande var det att sitta vid havet och se fiskmåsarna dyka och ta upp en och annan firre ur havet. Det hade varit självklart att det var lärare i biologi som hon ville utbilda sig till. På den lilla högstadieskolan trivdes hon som fisken i vattnet.

Anita steg upp och började göra sig iordning framför badrumsspeglén. Ibland kände hon sig som en gammal nucka med sina 55 år och begynnande gråhårighet. Det var längesedan hon hade varit i ett förhållande. Den senaste mannen hon träffat hade förvisso varit underbar men tyvärr inte att lita på. Han hade varit hal som en ål och slingrat sig den gången Anita hade ställt honom mot väggen. Läppstiftet på kragen kunde han inte förklara och Anita hade gråtande kastat ut honom från lägenheten. Det var sista gången hon såg honom. Han hade skickat ett vykort från en semester vid Döda havet och önskat att de skulle försöka igen. Men Anitas känslor var lika döda som havet han semestrade vid. Nästa man som hon skulle våga släppa in i sitt liv måste vara en trygg, stabil karl, som bara hade ögon för henne. Som var en fena på att uppvakta och hålla vad han lovat. Anita rättade till bluskragen, drog en kam genom håret, log och tog ett djupt andetag – vad skulle högstadiesynglen ställa till med idag då?

På kafferasten i personalrummet fick hon sällskap av skolvärdinnan Berit. Berit var lite som en extramamma för Anita och Berit var någon som hon gärna anförtrrodde sig till.

"Du måste ut på banan igen Anita, du är för ung och vacker för att leva ensam", Berit blinkade med ögat. Hon var alltid så käck den där Berit. Tyckte att Anita skulle ut och dansa, i klänning och nätstrumpbyxor, slänga ut sina krokare lite här och var, men Anita var mer av den lågmälda sorten.

"Följer Du med mig till fiskaffären efter jobbet i alla fall?" frågade Berit. Jovisst, det skulle hon göra. Tydligt hade det börjat ett nytt butiksbiträde där och hans namn var nu på alla kvinnliga lärares läppar. Han var tydligen finne, Pekka Salmo hette han. Ganska ny var han i det lilla samhället och han hade fått arbete direkt hos den lokala fiskhandlaren. Pekka Salmo var tydligen en fena på att filéa fisk och dessutom var han utbildad kock. Ja ja, hon skulle i alla fall handla lite strömming till sig själv. Så spännande kunde han väl ändå inte vara den där fiskmannen, tänkte Anita.

Aprilsolen värmdes faktiskt på eftermiddagen när Anita och Berit steg ut från Sjöängsskolan. Högstadieläverna hade mer än bråttom att komma därifrån. I biologiläxa hade de fått 50 sidor att läsa, det handlade om försurningen i de svenska sjöarna. Eleverna var inte särskilt engagerade i frågan, de hade mest suttit och tittat ut genom fönstret och längtat ut, liksom Anita, för att lapa eftermiddagens sista solstrålar i frihet.

Väl framme i fiskaffären ringlade kön sig lång fram till disken. Gamle Lennart stod där såklart, lite mer lättad i sitt sinne nu när han hade Pekka till hjälp. Dessutom kunde Pekka ge damerna (ja, det var mest damer som handlade där) goda råd om hur fisken skulle tillagas, tipsa om tillbehör och vilket vin som passade till. Anita hajade till när hon upptäckte den uppenbart flirtiga stämningen i kön. Damerna tisslade och tasslade. Innan någon kom fram i kön till disken, piffades det med läppstift och borstar. Blusar rättades till eller knäpptes upp en bit och ögon tindrade. Pekka var trevlig och professionell. Han besvarade kundernas frågor mycket artigt och kunigt men var inte den som lät sig håvas in av smicker. Hans ögon var snälla och han hade ett leende som fick en att smälta.

"Strömming, 1 kilo tack" sa Anita. Innan hon visste ordet av hade han rensat och filéat den glänsande strömmingen, förpackat den snyggt och korrekt och sträckt fram plastpåsen till Anita med ett charmerande leende. Anitas

ben hade känts som gelé. Någonting glänsande i Pekkas blick fastnade i Anitas tankar den dagen.

Besöken till fiskaffären blev allt fler under de kommande veckorna. Anita och Pekka började bekanta sig med varandra under småprat och leenden. Han såg bra ut Pekka. Lång, mörk och stilig var han. En gång hade han frågat Anita om hon hade sällskap. Anita hade rodnat och svarat nej såklart. Efter det hade Pekkas ögon fått en ännu djupare glans och Anita hade nästan drunknat i de blåsvarta ögonen.

Ytterligare några veckor gick och Pekka hade till slut vågat bjuda ut henne på en date. De hade åkt till Akvariet, tittat på fiskar och rockor hela dagen och mot slutet av deras date hade Pekka tagit hennes hand och kysst henne. "Vi simmar ju i samma vatten" hade han sagt. Vad han menade med det hade Anita egentligen ingen aning om.

Anitas och Pekkas relation utvecklades och de började äta middag på kvällarna hemma hos Anita. Då och då hände det att Pekka stannade över natten men aldrig så länge att han var kvar när Anita steg upp och skulle äta frukost. Han skulle oftast hjälpa till i fiskbutiken tidigt och ta emot dagens leverans av nyfångad fisk. Förutom relationen med Anita var Pekka mycket engagerad i matlagning och fiske. Han bjöd på hälleflundra med vitt vin. Sjötungar och röding. Stuvade räkor. Anita var mycket imponerad av alla de fantastiska rätter han bjöd på. Anita fäste inte så stor vikt vid att Pekka inte hade bjudit hem henne till sig. Han hade förklarat att hans lägenhet var vattenskadad och att det inte gick att bjuda hem henne av den anledningen. Han var så finkänslig Pekka, tillgiven och omsorgsfull.

Nu hade de träffats under ett par månader och känslorna hade blivit bestående. Visst kunde Anita ibland störa sig lite på att han lämnade stora svett-pölar efter sig i sängen. Lakanet var oftast plaskblött när Anita vaknade och Pekka redan givit sig iväg till jobbet. Hon brydde sig i alla fall väldigt mycket om honom och hade till och med köpt en återfuktande kräm till honom då hon upptäckt att han hade väldigt fjällande, torr hud på överkroppen. Fisketurerna var en annan sak som Anita hakade upp sig på. Ibland kunde Pekka vara iväg flera dagar i sträck. "Ute med grabbarna vid sjön" svarade

han bara när hon frågat var han hållit hus. När han kommit tillbaka hade han varit pigg som en mört, glad och pratig och liksom bubblat av glädje. Så Anita lät honom hållas.

En kväll i augusti efter en av Pekkas längre fisketurer hade paret ätit en god middag med skaldjur och avnjutit en flaska vin i skenet av stearinljusen. Pekka hade valt att stanna över natten men han skulle upp tidigt morgonen därpå och öppna fiskaffären, gubben Lennart hade tagit ledigt. Anita skulle också upp tidigt, det var i början av läsåret och hon såg framemot att hålla i terminens biologielektioner på skolan igen. Anita vaknade lite tidigare än vanligt morgonen därpå. De röda siffrorna på väckarklockan visade att klockan bara var fyra. Usch, det var tidigt. Anita kände efter Pekka vid sidan om sig. Där var det tomt och lakanet var åter blött och fuktigt av svett. Han hade redan gått upp, det var väl ändå lite väl tidigt? Anita passade på att gå till badrummet. På golvet låg flera blöta pölar, mådde han inte bra Pekka? Han verkade svettas mer än vanligt? Anita rumlade sömndrucken vidare in till toaletten. Vid sidan om henne var duschdraperiet fördraget vid badkaret. Anita gläntade försiktigt på det. I badkaret, som var fyllt med vatten till mer än hälften, simmade en stor, mörk varelse. Anita hajade till, å fy! Den bjässen hade hon inte lagt märke till igår! Pekka hade inte heller berättat att han behövde låna hennes badkar till sin fångst från fisketuren. Kanske var det en överraskning? Skulle Pekka bjuda henne på middag ikväll igen? En alldeles perfekt kolja? Eller var det en gädda? Anita var först något bekymrad över att hon inte kunde artbestämma den på en gång, varelsen liknade egentligen varken en gädda eller kolja. Hon visste inte exakt men hon kände på sig att Pekka hade planerat något alldeles speciellt för henne. Därav den fina fisken. Skulle han fria? Komma med presenter? Att han var en karl som gärna bjöd på sig själv och var generös det visste hon ju. Så romantiskt! För att visa sin uppskattning bestämde hon sig för att själv förbereda den vackra fisken, precis som Pekka lärt henne. Innan Anita gav sig iväg till skolan den morgonen hade hon resolut tagit upp den sprattlande fisken ur badkaret. Hållit den mot skärbrädan i ett fast grepp i köket och med ett enda hugg med kökskniven dekapiterat den mörka, slemmiga varelsen och sedan lagt den i kylskåpet. Huvudet med de blåsvarta ögonen slängde hon i sopnedkastet på vägen ut. Jodå, nog skulle Pekka bli imponerad av att hon kunde förbereda hans fina fångst och ta hand om den så väl.

Berit, skolvärdinnan var förvisso glad över att Anita äntligen fått en karl på kroken men en kolja i badkaret? Det var väl lite udda? Inte särskilt romantiskt tyckte hon när Anita berättade om att Pekka nog skulle ställa till med överraskningsmiddag. Berit glädde sig ändå för Anitas skull, för att hon med sina 55 år på nacken och begynnande gråhårighet lyckats håva in en sådan stilig karl som Pekka. Då kunde man nog stå ut med en del egenheter tänkte hon.

Hela arbetsdagen fantiserade Anita om vad det var för överraskning som Pekka skulle komma med. Hon var glad och upprymd, tankarna och känslorna sprattlade som småspigg inombords. En fin middag på kolja eller vad det nu var, lite vin och tända ljus och Pekka. Pekka med en bukett blommor och kanske, kanske en liten smyckesask?

Väl hemma igen fortsatte Anita att fjälla fisken, filéa den och sedan lade hon den i kylan i väntan på att Pekka skulle komma hem från fiskaffären. Klockan blev 18. Han var lite sen Pekka. Anita hällde upp ett glas vin. Klockan 19 var han fortfarande inte hemma. Så dumt att hon inte kunde ringa honom! I morgonbrådskan hade hon sett att han lämnat sin mobil och sina lägenhetsnycklar hemma. 19.15 tog Anita saken i egna händer, nu skulle det bli fina fisken! Hon tog varsamt fram fisken ur kylan, lite smör i stekpannan och salt och peppar. Den ljuvliga doften av smält smör och nyfångad fisk spred sig i lägenheten. Fisken blev kärleksfullt tillagad. Hon kokade potatis och gjorde en beurre blanc såsom Pekka lärt henne i början när de hade träffats. Nu fick han komma närsomhelst. Hon var redo. Han skulle bli så glad och imponerad av hennes matlagning. Han hade lärt henne allt han visste om fisk, matat henne med kunskap och goda recept. 19.30. Ingen Pekka. 20.00 och 2 glas vin senare satt Anita fortfarande och tittade förväntansfullt ut genom fönstret. På andra sidan av det lilla samhället stod fiskaffären mörk och tom. Den hade inte varit öppen på hela dagen.

EN NY DAG

DET VARDEN 7:e december. Snöflingorna hade sakta börjat dala ner på det lilla sömniga postkontoret i byn. Posttjänstemannen Dag Börjesson tittade förstrött på högen med rek-brev. Hur var det nu igen, vilken säck skulle de ligga i? Varför var det alltid så krångligt med specialposten? Han suckade, tittade över axeln för att försäkra sig om att inte chefen Brandin såg på och tippade därefter lite nonchalant ner rek-högen i den röda julpostsäcken. Så, nu var det löst och Dag kunde ta sig en ny kopp kaffe i personalrummet. Det hade han gjort sig förtjänt av. Logistik och köteori var inte hans specialitet. Nej, roligare var det med kvantfysik och våglära. Trots Dags kunskaper i fysik och studier på universitetet hade han hamnat som posttjänsteman i en liten, sömnig håla, men det bekom honom inte särskilt mycket.

Postmästare Gösta Brandin satt vid sitt prydliga skrivbord på kontoret. Han suckade och kikade ut över sitt rike. Den här morgonen, liksom alla andra, hade den anställde Dag Börjesson återigen varit mycket sen till jobbet. Han var dessutom arrogant, småfet och inte direkt någon glädjespridare på posten. De andra medarbetarna hade ofta klagat på att han dessutom inte verkade sköta sin hygien, var ohyfsad och otrevlig mot kunderna och nästan alltid var sen till jobbet. Arbetsskygg hade de sagt. Gösta Brandin som var en mycket godtrogen man, brottades med det faktum att Dag Börjesson nog inte passade in i hans arbetslag och han vändades över att han en dag skulle behöva säga upp honom. Skulle idag vara den dagen? Nervositeten började kännas i hårfästet. Gösta slog bort tanken igen, han skulle fundera lite till.

Kerstin och Karin stod vid sorteringsbandet. Lite längre ner stod Dag. Kerstin och Karin tittade menande på varandra och himlade med ögonen. Hur kunde han ha fått anställning här? Dag var en medelålders man, ogift vad de visste. Han hade en utbildning i logistik och hade dessutom studerat teknisk fysik på universitetet. Trots hans fina referenser och examen verkade han mycket ointresserad av arbetet på det lilla postkontoret. Ofta satt han i personalrummet med en stor kopp kaffe, surfandes på sin mobiltelefon, lödandes på något slags kretskort eller bläddrade i en Allers. Otaliga var de gånger då kunder efter en lång tids väntan, irriterat knackat på luckan då Dag låtsats att inte höra eller se att kön ringlade sig lång bredvid postboxarna. Saktmodigt hade han då öppnat luckan och hjälpt kunderna med deras ärenden, givit dem ett påklippt leende och sedan bestämt stängt luckan igen. De enda gångerna Kerstin och Karin hade uppmärksammat någon slags iver hos Dag hade varit just innan stängningsdags eller vid den tiden på månaden då lönen utbetalades.

Dag märkte att medarbetarna vid sorteringsbandet himlade med ögonen och kastade menande blickar mot varandra. Hur det än var så var Dag mycket obrydd över det hela. Nu hade han dessutom råkat spilla ut en hel kopp kaffe över bandet också så att hela sorteringen blev pausad.

Kerstin blev rasande och höll på att gå upp i limningen.

– Nu får det väl ändå räcka! sa Kerstin och konfronterade den lågpresterande Dag. Nu går jag och Karin till chefen, såhär kan Du inte fortsätta!

Dag såg förundrat på Kerstin, hur kunde någon bli så arg för några droppar kaffe? Dessutom fick hon ju också en välbehövlig paus i sitt arbete. Det där med tid verkade de inte förstå, hans arbetskamrater. Hade de vidareutbildat sig som han själv hade de förstått. Tid. Det finns alltid tid tyckte Dag. Dessutom var tiden väldigt rättvis; alla människor har exakt 24 timmar varje dygn. Det är rättvist. Tid fanns det för alla och allt hade sin tid enligt Dag.

Gösta Brandin ryckte till ur sin tupplur när dörren till hans kontor plötsligt rycktes upp. In stormade Kerstin med kollegan Karin i släptåg. I sitt yrvak-

na tillstånd kunde Brandin se att de var mycket uppretade, minst sagt. De två postarbetande damerna ställde sig med armarna i kors framför hans skrivbord.

– Nu har det gått för långt. Vi vill att Du avskedar Dag idag, krävde de båda kvinnorna.

– Brandin måste inse fakta, vi har inte tid med Dag. Nu har sorteringsarbetet stannat av helt. En hel kopp kaffe välte han ut över posten och han bad inte ens om ursäkt. Det var uppenbart att dessa kvinnor hade fått nog, deras tålmod var slut.

Brandin förstod nu att tiden var inne, måttet var rågat och det var dags att ta ett beslut, om än det var i elfte timmen. Ville han att Karin och Kerstin skulle stanna kvar i hans lilla post-kungarike, om han ville behålla två kompetenta personer, var han tvungen att göra sig av med Dag. Dag som redan från Dag 1 hade visat sig något ointresserad och haft svårt med det sociala. Dag som alltid kom försent till sitt arbete och alltid lyckades ha en ursäkt för att lämna arbetet före stängning. Sävlig var han, och långsam. Utom när han plockade med sin mobil och sina kretskort som alltid stack ut ur tjänstejackans fickor. Tid verkade han ha gott om, han hade en lustig förmåga att aldrig verka stressad eller bekymrad över någonting. Inte ens när han fick en varning, inte ens när arbetskamraterna hoppade på honom eller sa åt honom att hjälpa till. Nu var tiden inne. Det skulle bli en ny dag i Brandins kungadöme, en ny dag för Posten i det lilla sömniga samhället. Det var dags att vakna upp! Till en ny dag.

Kerstin och Karin klev chockade ut ifrån postmästare Brandins kontor. Var det verkligen sant? Hade Brandin nu äntligen lyssnat på dem och valt att agera? Jo, visst var det så.. Han hade förstått att Posten inte hade tid för sådana medarbetare som Dag Börjesson. Dag skulle bytas ut. Han skulle avskedas. Det skulle bli en ny Dag. Kerstin och Karin såg på varandra i samförstånd och log. Ikväll skulle det bli tårta och bubbel hemma, timmen var slagen för Dag. Han skulle ut!

Dagen på det lilla postkontoret började närma sig sitt slut. Skymningen

föll och tillsammans med den också vackra, vita snöflingor. Sekundvisaren på klockan i personalrummet verkade gå långsammare och långsammare. Dag tittade på sin mobil, nej, den stämde. Han lutade sig tillbaka och såg tillbaka på sin dag. Den hade varit lugn som alla de andra dagar brukade vara. Han hade in i det längsta dragit sig för att bära ut julpostsäcken till lastbilen som stått och väntat. Chauffören hade irriterat påpekat något om att "här verkade allting gå allt långsammare" men som vanligt hade Dag bara sett mycket obrydd ut.

Nu såg han Kerstin och Karin göra det sista av dagens plockarbete med julkort och annat. Han såg också att Gösta Brandin satt på sitt kontor och verkade förbereda sig för något stort, det såg ut som om han övade på ett tal. Brandin vankade av och an i sitt lilla kontor, höll upp pekfingret förmanande och stannade till vid en spegel och såg mycket allvarlig ut. Var det så att han tänkte avskeda Dag idag? Jo, tänkte Dag. Nu var det nog dags att gå hem. Innan det var försent.

Klockan 15.50 Gick Dag ut till omklädningsrummet för att ta på sig sina vanliga kläder. Nu fick det vara nog med arbete för en dag. I samma stund tänkte även Gösta Brandin att det fick vara nog med arbete för en Dag. Nu skulle det ske, Dag skulle sluta. Bli uppsagd. Med nervösa harklingar och på darrande ben klev Gösta Brandin ut från sitt kontor och stegade mot personalentrén.

Klockan 15.55 gick Dag Börjesson ut från omklädningsrummet och fram till postboxarna som fanns utanför glasluckan där kunderna stod i kö. Nu var där helt tomt. 5 minuter före stängningsdags. I ögonvrån såg Dag chefen Brandin vanka av och an i korridoren framför vägguret. Dag tog fram en nyckel ur fickan, öppnade postbox nr 911 och tog fram en stor, tung fjärrkontroll.

15.58 kopplade Dag ihop fjärrkontrollen med ett kretskort som stack upp ur byxfickan. En grön diod tändes, kvartsoscillatorn fungerade idag igen! Dag ställde in frekvensen, kontrollerade transformatorn och väntade med ett brett leende.

15.59 hade Gösta Brandin Dag inom synhåll, det var i grevens tid men nu skulle det ske men vad i all världen var det han hade plockat ut ur postboxen? Något kändes annorlunda och Gösta tittade förfärat på vägguret i entrén, höll han på att bli galen? Visarna på klockan hade gått i spinn och rörde sig motsols.

16.00 Poff. Det blev svart. Tomt.

Kl 07.00 den 7:e december dalade snöflingorna åter sakta ner över det lilla sömniga postkontoret i byn. Hemma i sin säng låg Dag och slumrade till ljudet av väckarklockans radio. Idag var en ny dag men samma dag som igår. En ny dag för Dag.

TVÄTTCYKLER

TROLLBUNDEN

NY PÅ JOBBET

DUSCHEN

NATURLIGT SKA DET VA'

HÅLET

